

## NS-barna.

114945

(Historien om opprettelsen av en gruppe).

Av Ole Wilhelm Klüwer.

Barna til medlemmene av Quislings parti Nasjonal Samling måtte overvinne mange vanskeligheter før de kunne møtes og samles. Med samme styrke som våre foreldre greide å stå sammen både i de vanskelige krigsårene og de enda vanskeligere etterkrigs-årene, har vi barna greid å flykte fra og fortrenge deres nyljø. Med det resultat at de fleste NS-barn i dag ikke kjenner andre NS-barn enn egne søsken.

I 1949 opprettet våre foreldre Forbundet for Sosial Oppreisning, og en ukeavis, Folk og Land, bandt sammen de kriminaliserte NS-erne som etter soning befant seg spredd utover vårt ganske land. I 1971 byttet forbundet navn og ble hetende INO - Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

I 1988 kontaktet en journalist dette Instituttet for å intervju noen NS-barn. Ti barn ble plukket ut av INO, og alle, unntatt Bente Blehn, ba om å få være anonyme. Da var det umulig for andre NS-barn å kontakte de intervjuede. Einnå i dag, åtte år senere, kjenner vi bare tre av deltagerne. Intervjuene kom ut i bokform under tittelen "Fødd skyldig"

I 1991 skrev Eystein Eggen under fullt navn en kronikk i Aftenposten med tittelen "Den fortapte generasjon". Kort tid etterpå møttes vi i min leilighet i Oslo. En første gruppe ble fort etablert. Vi var et titalls skjebnefeller som regelmessig kom sammen, noen ganger privat, andre ganger på en fredelig restaurant. Vi var alle født mellom 1942 og 1950. Mye tid gikk med på å presentere oss for hverandre, med å fortelle vår historie. For hver nyankomne måtte vi ta det hele om igjen. Et obligatorisk spørsmål som vi stilte, var: "Hva er ditt verste minne som NS-barn?"

Å utvide gruppen viste seg å være vanskelig. Noen dukket opp med en lidenskapelig fortelling, for aldri mer å vise seg. Kontakten mellom Eystein Eggen og meg utviklet seg, og i perioder ringte vi hverandre daglig for å snakke om gruppen, om vår situasjon, om vår moralske og psykologiske fremgang. Som knagger å hekte samtalen på brukte vi de sterkeste temaene: generasjonskonflikten, holocaust, vår skyldfølelse.

Det var under en tur i Frognerparken i Oslo våren 1993 at vi stilte oss spørsmålet: "Kan et barn være født skyldig?" Svaret gav seg selv: "Nei!"

Fra det øyeblikk sluttet vi å anstrenge oss for å sone. Tvert imot gjaldt det å gjenfinne vår normale plass i samfunnet. I beste fall angikk ikke krigen oss. Hvorfor kunne vi ikke sette hele det omtumlede livet til våre foreldre mellom parentes og snarere knytte oss til våre beste-foreldre? De fleste av disse hadde aldri vært medlem av NS og kunne altså legitimere vår normale plass i generasjonsrekken. Vi er nordmenn fullt og helt hva enn hevngjerrige antinazister måtte mene og hva enn vi måtte føle selv.

Den "åpenbaringen" som falt over oss som solskinn over parken denne forsommerdagen, kan fortone seg absurd i sin enkelhet. Men det er så mye som er absurd i NS-barnas liv. Det gjaldt å tenke tanken.

Eystein Eggen hadde allerede fra 1990 gått og tenkt på å skrive sin selvbiografi. Takket være vår gruppe utvidet han sitt prosjekt og prøvde nå å skrive alle oss NS-barna inn i historien - ja inn i Historien som vi hadde falt ut av. Boken kom ut i 1993 under tittelen "Gutten fra Gimle". (I vår nordiske mytologi bodde gudene på borgen Gimle. Quislings residens på Bygdøy i Oslofjorden fikk også dette navnet. Den dominerende bygningen på en sokkel av rustikk granitt rager i høyden med et tungt romansk tårn.) Omkring 70 NS-barn nevnes ved navn i boken.

Eystein Eggen er historiker og sosiolog med de gamle norske bondegårder som spesialfelt. I "Gutten fra

"Gimle" bruker han hele sin faglige tyngde på å forklare NS-bevegelsen gjennom edelsbondenes tenkning og strev for å bevare norsk bondetradisjon i en tid da Arbeiderpartiet hadde fremgang med sine paroler om "proletariatets diktatur" og "utrydd borgerskapet". Den påståtte norske fascismen, NS-bevegelsen, er ikke en djevelsk ideologi importert fra kontinentet. Bevegelsen er rotfestet i vårt lands egen historie. Hvis en djevel har lurt seg inn, så dreier det seg om et godt norsk troll.

Norsk nasjonalisme våknet i det 19. århundre, båret frem av romantiske personligheter som Edvard Grieg og Bjørnstjerne Bjørnson. Venstre, som ble grunnlagt i 1884, skulle komme til å kanalisere den nasjonale tidsånden og ble mot slutten av århundret det dominerende partiet. Venstres politikk førte til Norges uavhengighet fra Sverige i 1905. Bente Blehrs bestefar, Otto Blehr, var statsminister på den tiden. Både Eystein Eggens bestefar og min egen var venstre menn. Fra Venstre til NS gikk det forbindelseslinjer gjennom de gamle bondefamiliene. Knut Hamsun støttet NS uten å være medlem. På grunn av sin gamle begeistring for Venstre.

NS-barnas historie er ikke avskåret fra vårt lands dypere historie. Å gjenopprette vår tilknytning til historien var Eystein Eggens sentrale motiv. Flere kapitler i hans bok er en sosiologisk analyse av familien Hov som har residert på sentralgården Hov i Gauldalen siden middelalderen. I 1945 ble tredve familiemedlemmer dømt for tilknytning til NS, blant dem Eggens mor.

"Gutten fra Gimle" fikk svært mange omtaler i landets aviser, i hovedsak rosende. Takket være Eggens bok ble flere i vår gruppe trukket inn i avisdebatter, og litt etter litt ble NS-barnsbegrepet innarbeidet i media.

Den 21. februar 1995 sto det en artikkel i Dagbladet under tittelen "Gi NS-barna en unnskyldning", skrevet av Cecilie Høigaard, datteren til en motstandsmann som døde i 1944.

Den 8. mai 1995, på femtiårsdagen for frigjøringen, uttalte både kong Harald og Stortingspresident Kolle Grøndahl en beklagelse for den behandling NS-barna ble utsatt for etter krigen.

Den sanne 8. mai deltok tre fra vår gruppe i et dokumentarprogram på TV 3 under tittelen "Tapernes barn".

Henimot det 3. årtusen, og over 50 år etter den store ideologiske borgerkrigen i Europa, befinner vi NS-barn oss midt i brytningsfeltet for tidens krefter. På ny er det spenninger i våre samfunn. Det har oppstått et vakuum etter at århundrets største prosjekt - proletariatets diktatur - har blitt vraket. Kontrarevolusjonen sprenger seg frem med historisk nødvendighet. De hvite har de facto vunnet århundret og står nå mot de utvaskede røde. Militært sett har ikke de hvite lenger noen fiende. Kulturelt står kampen mellom tradisjonister og modernister, de siste gjerne benevnt liberalister og sjaldemokrater.

Mange NS-barn bærer nødvendigvis i dette krysspreset på de dypeste sjelsdepresjoner. Simasjonen kan være suicidal. Livslang motvind og kaotisk identitetsøking er årsaken. Vi NS-barn burde kunne forvente mest støtte fra våre foreldre. Men den velkjente generasjonsmotsetningen spiller oss her et puss. Fra tidens morgen er det logisk og riktig at barn skal opponere med kraft mot sine foreldre for selv å vise seg verdige til å overta foreldrenes plass, makt og autoritet. Sunn konkurranse synes imidlertid å ha veket plassen for ensidig forakt. All konkurranse forutsetter dialog. Gigantnederlaget i 1945 har fått traumatiske virkninger hva angår generasjonenes naturlige opposisjon og suksesjon.

Da Eystein Eggen i 1993 skrev det banebrytende verket "Gutten fra Gimle", denne første egenutarbeidede boken om et NS-barn i Europa, fikk ikke forfatteren én positiv henvendelse fra foreldregenerasjonen. Heller ingen av oss i "Foreningen av norske NS-barn" - NS-barnas første egenopprettede forening - har fått noen henvendelse fra INO eller fra noe annet offisielt veteranhold. Tvertimot har vi møtt

I mai 1996 forsøkte INO ved hjelp av sin 70-årige ungdomsagent Sæter å torpedere vår uavhengige forening ved å samle barna til et møte i Arendal. Målet var å skape en foreldreloyal barneforening. Tre NS-barn ble formelt utnyttet for å gjennomføre prosjektet. De skulle legitimere møtet som et rent NS-barnsmøte. Men de hadde ingen adresser og måtte benytte seg av INO's egne medlemslister. De 80- og 90-årige foreldrene skulle levere til sine barn innbydelsen til møtet. Klar beskjed. NS-barn skulle bare ikke tro at de var noe uten foreldrenes kraft og initiativ. Her er vi ved kjernen til en nederlagspsykologi. Foreldrene vil selv være barn. De vil beåndne sine egne barn. Eller ignorere dem. Egenrådige blir møtt med forakt. (Se kronikk i Klassekampen).

Krigen er en myte-vulkan hvor myter sprenger seg frem i mengde og i kraft som selve lavaen. Krigernes etterkommere har verken kontur eller tyngde. Og ingen kraft til å parere de "ekte" krigerne. Men vi NS-barn har vært i en strid som har vart over 45 år lenger enn våre foreldres krig. Den varte som kjent bare i 5 år. Vi har vært i kontinuerlig kamp med samfunnet, med våre foreldre og med oss selv.

Møtet i Arendal den 11. september ble en formidabel fiasko. Etter over åtte måneders forberedelse klarte ikke foreldregenerasjonen å samle mer enn ti barn. Ingen av INO-ittenenes egne barn stilte opp, men derimot tre fra vår uavhengige "Foreningen av norske NS-barn". Ved siden av de tre foreldreloyale "organisatorene" kom det altså bare fire NS-barn. Fire av over ett hundre tusen!

Noe dypt lovmessig er i ferd med å skje i forholdet mellom NS-erne og barna. Etter femti år er de sunne generasjonskreftene sterkere enn krigsmytene. De unaturlige dominans-strategiene med psykopatiske overtoner forvandles til gammelmannsnykker. De gamle kan få sin fortjente hvile. En ny generasjon av vårt lands konservative slekter våkner til bevissthet.

Men familiefreden i året 1998 er ikke komplett. Mange NS-barn verden over har blitt mobbet av eldre søsken som overfører angst på de yngre. En slik mellomgenerasjon, født på 1930-tallet og med minner fra "storhetstiden", prøver nå i sin tur å formynde oss nazibarn, slik våre foreldre en gang gjorde. Mellomgenerasjonen ignorerer vårt strev med å sette navn på våre psykiske belastninger. De ønsker å overgå sine fedre i heltemot når de hever sin lanse mot verdenskapitalismen og jødedommen. Mellomgenerasjonen har alliert seg med noen yngre jødehatere og driver et anakronist-nazistisk blad fra den gamle og stolte NS-bygden Elverum. Deres oppdrevne verdensfrelsende iver, på den gamle krigs premisser, avler nødvendigvis angst.

På kontinentet virvler støvet fra den andre verdenskrig enda heftigere enn i Norge. I Tyskland har oldingeveteranene i april 1998 greid en allianse med skinheads'en. Den gamle Gerhard Frey har ved hjelp av penge- og mediainnflydelse mobilisert frustrerte og identitetssøkende tyveåringer til å bære de gamle faner. De tyske NS-barna blir i dette krigskarnevalet ikke-eksisterende. Det sorte hull i tysk historie, nemlig Hitlertiden, som "humanistiske" historikere opererer med, blir brukt av gammelnazistene som en postnatal livmor som kan skjule egne barn. Karnevalet kan så ture frem. Våre norske INO-itters mål med "barnearbeidet" har vært å få et parti av typen "Deutsche Volksunion" (DVU) i Tyskland. Historiske faner båret frem av skinheads'en. Veteranene trenger oss som bindemiddel mellom seg selv og de rabiate ynglingene. På grunn av vår forening har de ikke greid det. De får ikke kontroll over barn som etter oppvåkning krever å leve et eget liv.

Hardheten i kampen mot de eldre har vært preget av at vi har hatt få allierte. Venstristene klamrer seg fast til håpet om et fortsatt åndelig hegemoni etter murens fall, og det er bare så bekvemt å forsøke å vakle videre med NS-barna som sine krykker, for "NS-barna er den verste trussel mot det norske demokratiet i dag" har en norsk totalutbrent trotskist sagt. I tillegg til disse prøvelsene har man historikerne, som med større eller mindre revisjonistisk oppdagerglede på nytt skal skrive om det som skjedde i våre foreldres ungdom. Vi har trukket konsekvensen av dette ved i våre vedtekter å utelukke samtidshistorikere fra vårt

foreningsarbeide.

Kontrarevolusjonen må nødvendigvis komme i Norge som i hele Europa etter femti år med sosialvitenskapelig forflatning og universalist-humanistiske abstraksjoner. Og etter at hovedleverandøren av tanker til Vestens intellektuelle, det kommunistiske imperium, har nedlagt seg selv. Nærheten til vår egen historie, respekten for våre forfedres lange kamp for idealer og livsstil, og ikke minst en fornyet tro på balanse mellom samfunn og natur og balanse mellom alle kulturer og folkeslag, vil gi ungdommen noe å tro på og noe å kjempe for. Modernismen har splittet Vestens innbyggere siden oktoberrevolusjonen i 1917. Den rotekke konservatismen har vært urettmessig kompromittert siden 1945. Vi NS-barn vet hva splittelse og fremmedgjorthet koster. Vi ønsker ungdommen bedre kår inn i det tredje årtusen.

I dag har "Foreningen av norske NS-barn" kontakt med ca. 200 NS-barn. Følgende personer utgjør kjernen i vår gruppe:

Bente Blehr, Asker.  
Eystein Eggen, Oslo.  
Ole Wilhelm Klüwer, Oslo.

### **Vedtekter for Foreningen av norske NS-barn**

1. Fordi foreningen siden stiftelsen i 1991 har blitt konstant motarbeidet av de gjenlevende gammelnazistene, for å overta hegemoniet i NS-barnsarbeidet, er enhver person som står i organisatorisk samband med de eldre utelukket.
2. Dette gjelder også enhver som deltar i de eldres arbeid for å perpetuere NS-ernes ungdom, det være seg leger, psykologer eller historikere.
3. Forutsetningen for å delta er at minst ett av foreldrene var medlem av partiet Nasjonal Samling; det holder ikke med generelle påstander om at foreldrene var nazister, sympatisører o. l.
4. Av samme årsak bør deltagere i foreningens arbeide helst være født etter 1939, og under ingen omstendigheter før 1936. (Slik er «Folk og Lands» definisjon på det yngste NSUF-medlem i 1945, «som vil ha kraft til å kjempe for vår sak i mange år fremover».)
5. På grunn av NS-barnas skrekk for sammenblanding av de to begreper «nazisme» og «organisasjon», avkrever vi ingen personlig binding i form av kontingent.
6. Foreningens formål er å samle NS-barn, som definert ovenfor, til samtale og bevisstgjøring om hva fortiden har gjort med dem.
7. Foreningen vil ikke operere med større mønstringer, men med små grupper som ikke bør telle mer enn 7 - 8 personer.
8. Tre spørsmål kan være nyttige å gjennomtenke for nyankommere, før møte med andre deltagere:
  - Når fikk du vite at du var NS-barn?
  - Hvem fikk du vite det av?
  - Hva er din verste opplevelse som NS-barn?
9. Grunnboken er «Gutten fra Giinle» av Eystein Eggen, fordi den er den eneste åpent selvbiografiske bok av et NS-barn, som følger sin oppvekst med tidfestede stadier.
10. Foreningens hovedsete er Oslo. Dens talsmann utad er Ole Wilhelm Klüwer.